

LEE
CHILD

PŮLNOČNÍ
LINKA

Nejlepší rada: Neplette se Reacherovi do cesty!

Půlnoční linka

vyšlo také v tištěné verzi

objednat můžete na
www.bbart.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Lee Child

Půlnoční linka – e-kniha
oppyřeno BB art s r o 2018

šlechta práva vyřazena
žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv

PŮLNOČNÍ LINKA

LEE CHILD

PŮLNOČNÍ LINKA

Přeložila Iva Harrisová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2018

Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2017 Lee Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Midnight Line*
(First published by Bantam Press, London, Great Britain 2017)
přeložila © 2018 Iva Harrisová
Redakce textu: Jiří Pácek
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-022-2 (tištěná verze)
ISBN 978-80-7595-119-9 (e-pdf)
ISBN 978-80-7595-117-5 (ePub)
ISBN 978-80-7595-118-2 (mobi)

V celé americké historii byly doposud uděleny téměř
dva miliony Purpurových srdcí. Tato kniha je s úctou věnována
každému, kdo ho obdržel.

PRVNÍ KAPITOLA

JACK REACHER A MICHELLE CHANGOVÁ strávili tři dny v Milwaukee. Čtvrté ráno Changová odjela. Reacher se vrátil na pokoj s kávou a našel na polštáři vzkaz. Takových vzkazů už viděl spoustu. Každý sděloval totéž. Přímo či nepřímou. Changová zvolila nepřímý způsob. A elegantnější než většina jejích předchůdkyň. Ne co se provedení týkalo. Naškrábala ten vzkaz propiskou na motelový papír pokroucený vlhkem. Ale použila elegantnější formulaci. Přirovnání, aby podala vysvětlení, přikrášlila pravdu a zároveň se omluvila. Napsala: *Jsi jako New York. Jezdím tam ráda na návštěvu, ale nedokázala bych tam bydlet.*

Reacher udělal totéž co pokaždé. Nechal ji jít. Rozuměl tomu. Nebylo za co se omlouvat. On nedokázal bydlet vůbec nikde. Celý jeho život byla návštěva. Kdo by se s tím vyrovnal? Vypil svou kávu, potom kávu Changové, vytáhl ze sklenice v koupelně kartáček na zuby a odkráčel, změtí ulic doleva a doprava, směrem k autobusovému nádraží. Odhadoval, že Changová bude tou dobou v taxíku. Na letišti. Vlastnila zlatou kartu a mobilní telefon.

Na autobusovém nádraží udělal totéž co pokaždé. Koupil si lístek na první autobus, bez ohledu na to, kam jede. Ukázalo se, že autobus končí daleko na severozápadě na břehu jezera Superior. V podstatě na nesprávném místě. Chladnějším, ne teplejším. Ale pravidla jsou pravidla, tak do něj nastoupil. Posadil se a zadíval se z okénka. Na ubíhající Wisconsin, na jeho strniště s balíky slámy, spasené pastviny a tmavé obtěžkané stromy. Byl konec léta.

Ke konci se nachýlilo několik věcí. Changová položila obvyklé otázky. V podstatě šlo o skrytá konstatování. Pochopila by rok. Naprosto. Dítě vyrůstající po základnách po celém světě, pak dospělý, kterého posílají po základnách po celém světě, jen se čtyřletou přestávkou ve West Pointu,

kteřý není zrovna vyhlášený svou pohodovostí, není divu, že takový chlap bude rok cestovat a poznávat nepoznané, než se usadí. Možná dva roky. Ale ne víc. Ne navždycky. Podívejme se pravdě do tváře. Takové chování je silně patologické.

To vše řečeno se znepokojením, ale bez odsouzení. Žádná velká přednáška. Jen dvouminutový rozhovor. Ale s jasným vyzněním. S tak jasným, jak podobná sdělení bývají. Jde o odmítnutí. Odmítnutí čeho? zeptal se Reacher. Nepovažoval svůj život ve skrytu duše za problém.

Tím se všechno dokazuje, prohlásila Changová.

Tak nastoupil Reacher na autobus do jakéhosi vzdáleného Zapadákova a dojel by až na konec cesty, protože pravidla jsou pravidla, kdyby se nešel během druhé přestávky projít a nezahlédl ve výloze zastavárny prsten.

Druhou zastávku udělal řidič na zuboženém konci malého města. Možná tam sídlily okresní úřady. Nebo alespoň jejich menší část. Možná tam mělo hlavní stan policejní oddělení. Ve městě bylo vězení. Očividně. Reacher si všiml kanceláří poskytujících půjčky na kauci a zastaváren. Veškeré služby přímo na místě, jedna vedle druhé ve zchátralé ulici za veřejnými záchodky.

Reacher byl dlouhým sezením celý rozlámaný. Přejel pohledem ulici za záchodky. Vydal se k ní. Bez konkrétního důvodu. Chtěl se jen projít. Protáhnout. Když se přiblížil, přepočítal kytary ve výloze zastavárny. Sedm. Každá vyprávějící smutný příběh. Jako country písničky v rádiu. Nenaplněné sny. Níž u země byly ve výloze police s drobnějšími předměty. S nejrůznějšími šperky. Včetně prstenů. Včetně absolventských prstenů. Z nejrůznějších vysokých škol. Až na jeden. Jeden z nich byl z West Pointu, ročník 2005.

Byl to hezký prsten. Tradičního tvaru a stylu, se složitým zlatým filigránem a černým kamenem, možná polodrahokamem, možná ze skla, obkrouženým oválnou obroučkou s nápisem *West Point* nahoře a *2005* dole. Starodávná písmena. Klasické pojetí. Buď úcta k minulým dnům, nebo nedostatek představivosti. Absolventi West Pointu si navrhuji vlastní prsteny, jak se jim zachce. Je to stará tradice. Nebo staré právo, protože West Point začal s absolventskými prsteny jako úplně první.

Byl to velice malý prsten.

Reacherovi by se do něj nevešel jediný prst. Dokonce ani malíček na levé ruce, ani přes nehet. Rozhodně ne přes první kloub. Byl mrňavý. Byl to ženský prsten. Patrně replika pro přítelkyni nebo snoubenku. Takové se dělají. Jako projev úcty nebo suvenýr.

Patrně však ne.

Reacher otevřel dveře zastavárny. Vstoupil dovnitř. Muž za pokladnou vzhlédl. Byl velký jako medvěd, ošuntělý a zanedbaný. Zhruba pětatřicetiletý, tmavý, oplácán tukem. S jistou vychytralostí v očích. Rozhodně mazaný natolik, aby si dokázal poradit s nečekaným stodevadesátipěticentimetrovým a stodesetikilovým zákazníkem. Řídil se pouze instinktem. Ani trochu se nebál. Určitě měl pod pultem nabitou zbraň. Pokud nebyl úplný blbec. Na což nevypadal. Stejně jako nevypadal na to, že chce riskovat, že bude znít agresivně. Ale na druhou stranu nechtěl znít ani servilně. Otázka hrdosti.

Tak se zeptal: „Jak se vede?“

Ne moc dobře, pomyslel si Reacher. *Abych pravdu řekl*. Changová bude touhle dobou zpátky v Seattlu. Zpátky ve svém životě.

Ale nahlas řekl: „Nemůžu si stěžovat.“

„Co pro vás můžu udělat?“

„Ukažte mi svoje absolventské prsteny.“

Chlap vytáhl z police tác s prsteny. Položil ho na pult. Absolventský prsten West Pointu se překulil jako mrňavý golfový míček. Reacher ho zvedl. Prsten měl uvnitř vyrytý nápis. Což znamenalo, že to není replika. Ani pro snoubenku, ani pro přítelkyni. Repliky se nezdobí nápisy. Je to stará tradice. Nikdo neví proč.

Ani projev úcty, ani suvenýr. Skutečný prsten absolventa, zasloužený čtyřmi drsnými roky. Nošený s pýchou. Očividně. Kdybyste nebyli hrdí na West Point, nekoupili byste si prsten. Není to povinné.

Vyrytý nápis hlásal *S. R. S. 2005*.

Autobus třikrát zatroubil. Byl připravený k odjezdu, ale chyběl jeden pasažér. Reacher odložil prsten a pravil: „Děkuju,“ a vyšel z obchodu. Oběhl veřejné záchodky, naklonil se do dveří autobusu a oznámil: „Zůstanu tady.“

„Nemůžu vám vrátit jízdné,“ upozornil řidič.

„To po vás také nechci.“

„Máte dole zavazadlo?“

„Nemám.“

„Přeju hezký den.“

Řidič stiskl páčku a dveře se se zasyčením zavřely Reacherovi do obličeje. Zařval motor a autobus se rozjel bez něho. Reacher se odvrátil od naftového kouře a vydal se zpátky k zastavárně.

DRUHÁ KAPITOLA

MUŽ V ZASTAVÁRNĚ BYL LEHCE PODRÁŽDĚNÝ, že musí vyndat prsten hned poté, co ho uložil. Ale vystavil ho, na stejné místo na tácu na pult. Prsten z West Pointu se opět překulil. Reacher ho vzal do ruky.

Zeptal se: „Pamatujete se na ženu, která ho přinesla?“

„Jak bych mohl?“ podivil se prodavač. „Mám tady milion věcí.“

„Vedete si záznamy?“

„Jste policajt?“

„Nejsem,“ řekl Reacher.

„Nedělám nic, co by bylo nezákonné.“

„To je mi úplně jedno. Zajímá mě jenom jméno ženy, která vám dala ten prsten do zástavy.“

„Proč?“

„Chodil jsem na stejnou školu.“

„Kde to bylo? Na severu?“

„Na východ odtud,“ upřesnil Reacher.

„Nemohli jste být v jednom ročníku. Ne v ročníku 2005. Doufám, že jste se neurazil.“

„Neurazil. Patřím ke starší generaci. Ale ta škola se moc nezměnila. Takže vím, jak moc se musela snažit, aby ten prsten získala. A napadlo mě, co ji donutilo k tomu, aby se ho vzdala.“

Prodavač se otázel: „Co to bylo za školu?“

„Učí vás tam praktické věci.“

„Obchodní škola?“

„Něco na ten způsob.“

„Možná nešťastnou náhodou zemřela.“

„Možná,“ souhlasil Reacher. *Ale ne nešťastnou náhodou, pomyslel si.*

Odehrál se Irák a potom Afghánistán. Rok 2005 byl pro absolventy dost drsný. Prohlásil: „Ale chtěl bych to vědět najisto.“

„Proč?“ zopakoval prodavač.

„To nedokážu přesně říct.“

„Jde o otázku cti?“

„Možná.“

„To se na obchodních školách řeší?“

„Na některých.“

„Nebyla to žena. Ten prsten jsem koupil. Se spoustou jiných věcí.“

„Kdy?“

„Asi tak před měsícem.“

„Od koho?“

„Neprozradím vám svoje obchodní praktiky. Proč bych to dělal? Řídím se zákony. Nedělám nic, co by bylo zakázané. Mám to posvěcené od státu. Vlastním povolení a prošel jsem nejrůznějšími zkouškami.“

„Tak proč jste tak tajnůstkářský?“

„Je to soukromá informace.“

Reacher navrhl: „Co kdybych si ten prsten koupil?“

„Stojí padesát dolarů.“

„Třicet.“

„Čtyřicet.“

„Platí,“ svolil Reacher. „Takže teď mám nárok, abych se dozvěděl, odkud pochází.“

„Nejsem aukční firma Sotheby's.“

„Přesto.“

Prodavač se na okamžik zarazil.

Pak řekl: „Mám ho od známého, který pomáhá v charitě. Lidé věnují předměty a odepisují je z daní. Většinou stará auta a lodě. Ale i jiné věci. Ten známý jim dává potvrzení na odpis z daní a pak ty věci prodává dál, všem, kdo o ně mají zájem, a za jakoukoliv cenu, a pak to vyúčtuje s charitou. Já od něj nakupuji drobnější předměty. A nezbývá mi než doufat, že na nich trochu vydělám.“

„Takže vy si myslíte, že ten prstýnek někdo věnoval charitě a odepsal si ho z daní?“

„Připadá mi to logické, pokud původní majitel zemřel. Ročník 2005. Jako součást dědictví.“

„Jsem opačného názoru,“ namítl Reacher. „Příbuzný by si ho nechal.“

„Záleží na tom, jak má ten příbuzný vysoko do žlabu.“
 „Strádáte tady nedostatkem?“
 „Mně se vede dobře. Ale vlastním zastavárnu.“
 „Přesto tady lidé věnují na dobročinné účely.“
 „Výměnou za falešná potvrzení. Úlevu z daní nakonec schramstne vláda. Dobročinná činnost pod jiným jménem.“
 Reacher se zeptal: „Kdo je ten známý, co pracuje pro charitu?“
 „To vám nepovím.“
 „Proč ne?“
 „Nic vám do toho není. Jen tak mimochodem, kdo vůbec jste?“
 „Prostě chlap, který má za sebou nepříjemný den. Za což samozřejmě nemůžete, ale kdybyste mě požádal o radu, doporučil bych vám, abyste mi ten den ještě víc nekomplikoval. Mohlo by to být poslední stéblo, které zlomilo vaz velbloudovi.“
 „To mi teď vyhrožujete?“
 „Ne víc než předpověď počasí. Sloužím veřejnosti. Varuju před tornádem. Dávám vám možnost, abyste se schoval.“
 „Vypadněte z mého obchodu.“
 „Naštěstí mě už nebolí hlava. Uhodil jsem se do ní, ale už je to lepší. Alespoň podle doktora. Donutila mě za ním zajít kamarádka. Dvakrát. Měla o mě strach.“
 Majitel zastavárny se podruhé zarazil.
 Pak se otázel: „Z jaké školy přesně ten absolventský prsten pochází?“
 Reacher objasnil: „Je to vojenská akademie.“
 „Tam chodí problematické děti. Nebo narušené. Nemějte mi to za zlé.“
 „Nedávejte to za vinu dětem,“ opáčil Reacher. „Podívejte se na rodiny. Abych pravdu řekl, na naší škole bylo hodně rodičů, kteří zabíjeli.“
 „Vážně?“
 „Víc než průměrní rodiče.“
 „Takže držíte navždycky při sobě?“
 „Nenecháme nikoho ve štychu.“
 „Ten známý se nebude bavit s cizím člověkem.“
 „Vlastní povolení a prošel státní zkouškou.“
 „To, co dělám, není protizákonné. Potvrdili mi to právníci. Tak dlouho, dokud tomu budu sám věřit. Což věřím. Zboží pochází z charity. Viděl jsem papíry. Dělalí to nejrůznější lidé. Jsou na to dokonce reklamy v televizi. Nejvíc se prodávají auta. Někdy lodě.“

„Ale tenhle známý se se mnou nebude chtít bavit?“
„Dost by mě to překvapilo.“
„To nemá slušné vychování?“
„Nepozval bych ho na piknik.“
„Jak se jmenuje?“
„Jimmy Rat.“
„Opravdu?“
„Pod tímhle jménem se alespoň představuje.“
„A kde bych pana Rata našel?“
„Dívejte se po nejméně šesti harley-davidsonech. Jimmy bude v kterémkoliv baru, před nímž stojí.“

TŘETÍ KAPITOLA

MĚSTO BYLO POMĚRNĚ MALÉ. Za zuboženou částí se nacházela část, která zchátrá za pět let. Možná ještě později. Třeba za deset. Naděje umírá poslední. Pár podniků bylo zabeđených, ale nebylo jich moc. Většina stále fungovala, pomalým venkovským tempem. Okolo se ploužily velké pick-upy. Otevřeno měla kulečnická herna. Svítilo jen pár pouličních lamp. Už se stmívalo. Architektura naznačovala, že se jedná o mlékárenskou oblast. Obchody vypadaly jako staré stáje pro dojnice. Ze všech koutů dýchala stejná DNA.

V osamoceně dřevěné budově sídlil bar, se zapleveleným štěrkovým pruhem sloužícím jako parkoviště, na kterém stálo sedm harley-davidsonů, všechny úhledně poskládané v jedné řadě. Patrně ne vyloženě majetek Hell's Angels. Ale nějaké podobné odnože. Motorkáři jsou rozštěpení stejně jako baptisté. Všichni jsou stejní, ale ne tak úplně. Tihle kluci měli očividně v oblibě černé kožené štrápce a chromované ozdoby. Rádi se opírali a jezdili s roztaženými nohama, chodidla vystrčená dopředu. Možná aby se zchladili. Patrně jim nezbývalo nic jiného. Nosili tlusté kožené vesty. A kalhoty a vysoké boty. Výhradně černé. V takovém oblečení se člověk na konci léta pěkně zapotí.

Motorky byly tmavé a nablýskané, čtyři s oranžovými plameny a tři se znaky připomínajícími runy se stříbrnými okraji. Bar sešel věkem a na střeše se uvolnilo několik tašek. V jednom z oken se činila klimatizace, bojovala s teplem a vytvářela pod sebou louži. Projelo policejní auto, pomalu, za šustění pneumatik na asfaltu. První půlku směny patrně strávilo měřením rychlosti na dálnici a teď kontrolovalo zadní uličky ve svém poli působnosti. Dávalo najevo, že je přítomno. Věnovalo se problematickým úsekům. Policajt za volantem otočil hlavu a pohlédl na Reachera. Ani trochu se nepodobal majiteli zastavárny. Měl úzký obličej a moudré

oči. Seděl za volantem rovný jako prkno a měl čerstvě ostříhané vlasy. Vyholené po stranách a na krku. Před necelými dvěma dny.

Reacher zůstal stát a pozoroval, jak kolem něj projíždí. V dálce zaslechl výfuk motorky. Zvuk se blížil a nabýval na síle. Pronikavý jako kladivo. Zpoza rohu se vynořil osmý harley, jak nejpomaleji mu dovolovala gravitace, velký těžký stroj, kašlající a pobublávající, se zakloněným řidičem opřeným nohama o stupátka daleko před sebou. Naklonil se do zatáčky a zpomalil na šterku. Měl na sobě černou koženou vestu nataženou přes černé tričko. Zaparkoval jako poslední v řadě. Jeho motorka duněla, jako když kovár buší do kovadliny. Pak vypnul řidič motor a postavil ji na stojan. Rozhostilo se ticho.

Reacher sdělil: „Hledám muže jménem Jimmy Rat.“

Řidič se podíval na jednu z motorek. Nemohl si pomoci. Ale řekl: „Nikoho takového neznám,“ a odkráčel ke dveřím do baru, ztuhlý, na nohách do O. Postavu měl jako hruška a bylo mu kolem čtyřiceti. Měřil takových sto sedmdesát sedm centimetrů a byl udělaný. Měl zažloutlou pokožku, jako by si ji natřel motorovým olejem. Otevřel dveře a vešel dovnitř.

Reacher zůstal na místě. Motorka, na kterou nově příchozí pohlédl, byla jedna ze tří se stříbrnými runami. Obrovská jako ostatní, ale s nožními opěrkami a řídítky nastavenými blíž k sedadlu. Například o pět centimetrů blíž než na motorce, na které přijel nový chlap. Což znamenalo, že Jimmy Rat bude měřit sto sedmdesát dva centimetry. A bude hubený, když si vysloužil takové jméno. A bude mít u sebe možná nůž nebo pistoli. Možná bude zákeřný.

Reacher přešel ke dveřím baru. Otevřel je a vstoupil. V baru panovalo horké přitímní prosycené zápachem rozlitého piva. Místnost byla obdélníková, s dlouhým měděným pultem ode zdi ke zdi po levé straně a se stoly napravo. V zadní stěně se otvíral oblouk a za ním úzká chodba. Se záchody, telefonními automaty a požárními dveřmi. Čtyři okna. Celkem šest možných východů. První věc, které si bývalý vojenský policista všimne.

Osm motorkářů se mačkalo u dvou stolů pro čtyři sražených u okna. Popíjeli pivo z masivních orosených sklenic. Nově příchozí se vmáchl ke kamarádům, hruška usazená na židli, s nejplnější sklenicí. Šest jeho kamarádů spadalo do stejné kategorie, co se velikosti, postavy a celkového vzhledu týkalo. Jeden vypadal hůř. Sto sedmdesát dva centimetry, šlachovitý, s neklidnými očima.

Reacher se zastavil u baru a požádal o kávu.

„Tu tady nevedeme,“ odvětil barman. „Je mi líto.“

„Je tamhleten Jimmy Rat? Ten malý chlap?“

„Jestli spolu máte nevyřízený účet, domluvte se prosím venku.“

Barman ustoupil. Reacher počkal. Jeden z motorkářů vyprázdnil sklenici, vstal a zamířil na záchod. Reacher přešel přes bar a posadil se na uvolněné místo. Dřevěná židle byla pořád zahřátá. Osmému motorkáři to došlo. Podíval se nejdřív na Reachera a potom na Jimmyho Rata.

Který oznámil: „Tohle je uzavřená společnost. Nejste zvaný.“

Reacher řekl: „Potřebuju informaci.“

„O čem?“

„O darech pro charitu.“

Jimmy Rat se zatvářil nechápavě. Pak si vzpomněl. Pohlédl na dveře, zhruba směrem k zastavárně, kde uzavřel důvěrnou dohodu. Zavrčel: „Vypadněte.“

Reacher položil na stůl levou pěst. Velikosti kuřete ze supermarketu. S dlouhými, silnými prsty a s klouby jako vlašské ořechy. Pod letním opálením vystupovaly staré škrábance a bílé zahojené jizvy. Prohlásil: „Je mi jedno, v čem jedete. Nebo koho okrádáte. Nebo pro koho obchodujete s kradeným zbožím. Je mi to úplně fuk. Chci jenom zjistit, od koho jste získal tenhle prsten.“

Reacher rozevřel pěst. Prsten mu ležel na dlani. *West Point 2005*. Zlatý filigrán, černý kámen. Malá velikost. Jimmy Rat neodpověděl, ale v očích se mu mihlo cosi, podle čeho Reacher poznal, že mu ten prsten není neznámý.

Řekl: „West Point se jinými slovy jmenuje Vojenská akademie Spojených států amerických. Poslední tři slova hovoří jasnou řečí. Je to federální případ.“

„Jste policajt?“

„Nejsem, ale mám čtvrták na telefon.“

Ze záchodu se vrátil chybějící motorkář. Postavil se za Reacherovu židli a rozhodil ruce v přehnaném údivu. Jako by chtěl říct, co to má krucinál znamenat? Co je to za chlapa? Reacher se díval jedním okem na Jimmyho Rata a druhým do okna vedle sebe, kde viděl slabý odraz toho, co se mu děje za ramenem.

Jimmy Rat upozornil: „Tahle židle je obsazená.“

Reacher odvětil: „Ano, sedím na ní já.“

„Dávám vám pět vteřin.“

„Zůstanu tady tak dlouho, dokud neodpovíte na mou otázku.“

„Máte pocit, že vám dneska večer přeje štěstí?“

„Nepotřebuju štěstí.“

Reacher položil na stůl pravičku. O trochu větší než levička. To je u praváků normální. Měl ji víc poškrábanou a zjizvenou, včetně bílého zářezu ve tvaru V, který vypadal jako hadí kousnutí, ale ve skutečnosti ho způsobil hřebík.

Jimmy Rat pokrčil rameny, jako by byl celý ten rozhovor malicherný.

Řekl: „Jsem součástí dodavatelského řetězce. Dostávám zboží od lidí, který ho dostávají od někoho jiného. Ten prsten byl darovanej, prodanej, nebo danej do zástavy a pak si ho nikdo nevyzvedl. Víc toho nevím.“

„Od jakých jiných lidí jste ho dostal?“

Jimmy Rat neodpověděl. Reacher sledoval levým okem okno. Pravým zahlédl, jak Jimmy Rat přikývl. Odraz v okně ukázal, že chlap za Reacherem se rozmachuje ke kopu pravou nohou. Očividně se chystal zasáhnout Reachera širokým obloukem do ucha. Možná ho shodit ze židle. V každém případě ho trochu usměrnit.

Což se nepodařilo.

Reacher zvolil cestu nejmenšího odporu. Sehnul hlavu a kopanec prosvítl prázdným prostorem. Pak se narovnal, vyskočil na nohy, využil setrvačnosti a zarazil útočníkovi, který se právě natáčel správným směrem, loket do ledviny. Byl to pěkný tvrdý zásah. Chlap se sesunul jako pytel brambor. Reacher dopadl zpátky na židli a usadil se, jako by se vůbec nic nestalo.

Jimmy Rat vytřeštil oči.

Barman zavolal: „Vyřídte si to venku, kamaráde. Přesně jak jsem vás prosil.“

Zněl, jako by to myslel vážně.

Jimmy Rat oznámil: „Teď jste si zavařil.“

I on zněl, jako by to myslel vážně.

Changová si v tu chvíli musela kupovat jídlo na večeri. V nějakých malých potravinách kousek od domova. Všechno potřebné. Ale jenom běžné přísady. Nejspíš bude unavená.

Má za sebou náročný den.

Reacher prohlásil: „Mám proti sobě šest tlustochů a jednoho zakrslíka. To je jako procházka parkem.“

Vstal. Otočil se, překročil chlapa na zemi a zamířil ke dveřím. Vyšel na šterk k řadě nablýskaných motorek. Ohlédl se a zjistil, že ostatní vycházejí za ním. Sedm ne moc statečných. Ztuhlých, na křivých nohách a porůznu omezených kvůli pивním pupkům a špatnému držení těla. Ale pořád jich bylo hodně. Když se spočítali dohromady. Se čtrnácti lokty a čtrnácti botami.

Patrně s ocelovými špičkami.

Možná skutečně špatný den.

Ale komu by na tom záleželo?

Všech sedm mužů vytvořilo půlkruh, tři po levé straně Jimmyho Rata a tři po jeho pravici. Reacher zůstal v pohybu a otáčel je zády k ulici, právě jak potřeboval. Nechtěl, aby se zasekl o nějakou překážku. Nechtěl se nechat zatlačit do kouta. Neměl v úmyslu utéct, ale vždycky je dobré mít jinou možnost.

Motorkáři sevřeli půlkruh, ale ne dostatečně. Zůstali tři metry daleko, nejméně metr od sebe. Čímž se vyjasnily následující dva tahy. Motorkáři postoupí dopředu, pomalu a patrně za doprovodu chrochtání a nepřátelských pohledů. Reacher vyrazí rychle vpřed, prolomí řadu a všichni se za ním otočí. Reacher bude mít před sebou nový půlkruh, tentokrát pouze o síle šesti členů. Zopakuje hru a sníží počet protivníků na pět. Motorkáři se nebudou chtít nechat nachytat potřetí, tak se na něj sesypou, všichni až na Jimmyho Rata, který se patrně vůbec nezúčastní boje. Je na to příliš chytrý. Takže rvačka nakonec skončí bojem na pěti čtyři proti jednomu.

Špatný den.

Pro někoho.

„Poslední šance,“ prohlásil Reacher. „Povězte tomu zakrslíkovi, aby odpověděl na mou otázku, a můžete se všichni vrátit k pivu.“

Nikdo nepromluvil. Motorkáři se ještě víc semkli, přikrčili se a začali se sunout dopředu, ruce od těla a připravené k boji. Reacher si vybral první cíl a čekal. Chtěl, aby se k němu dostal na metr a půl. Chtěl udělat jeden krok, ne dva. Lepší šetřit energií na později.

Pak zaslechl pneumatiky na silnici za sebou a sedm mužů před ním se napřímilo, rozhlédlo a nasadilo přehnaně nevinný výraz. Reacher se otočil a spatřil policejní auto. Stejně jako předtím. Stejného policistu. Od okresní policie. Auto zastavilo a policista se upřeně zadíval. Stáhl okénko spolejezdce, naklonil se přes sedadlo, zachytil Reacherův pohled a požádal: „Nastupte si, prosím.“

Reacher k němu přikročil, ale ne ze strany spolujezdce. Nechtěl se otočit zády. Obešel kufr k okénku řidiče. Které sjelo dolů, zatímco okénko spolujezdce vyjelo nahoru. Policajt držel v ruce zbraň. Uvolněně, dole v klíně.

Požádal: „Prozradíte mi, co se to tady děje?“

Reacher opáčil: „Sloužil jste v armádě nebo u námořní pěchoty?“

„Proč si myslíte, že jsem byl voják?“

„Většina z vás byli vojáci, v takovémhle městě. Zejména takoví, kteří jezdí k nejbližšímu vojenskému holiči, aby se nechali ostříhat.“

„Sloužil jsem v armádě.“

„Já taky. Nic se tady neděje.“

„Potřebuju si vyslechnout kompletní verzi. V armádě sloužila spousta kluků. Neznám vás.“

„Jack Reacher, sto desátá jednotka vojenské policie. Do výslužby jsem odešel jako major. Těší mě, že vás poznávám.“

Policajt odvětil: „O sto desáté jednotce vojenské policie jsem slyšel.“

„Doufám, že se o ní mluvilo jen v dobrém.“

„Hlavní stan jste měli v Pentagonu, že ano?“

„Ne, hlavní stan jsme měli v Rock Creeku ve Virginii. Severozápadně od Pentagonu. Několik let jsem tam měl nejlepší kancelář. Byla to vaše kontrolní otázka?“

„Složil jste zkoušku. Rock Creek je správná odpověď. Teď mi povězte, co se tady děje. Vypadal jste, jako byste se chtěl s těmi chlapy poprat.“

„Zatím jsme si jenom povídali. Na něco jsem se jich zeptal. Pověděli mi, že radši odpovědí venku. Nevím proč. Možná se báli, že nás zaslechne někdo nezasvěcený.“

„Na co jste se jich zeptal?“

„Odkud mají tenhle prsten.“

Reacher se opřel zápěstím o dveře a otevřel dlaň.

„West Point,“ konstatoval policista.

„Tihle kluci ho prodali do zastavárny. Chci vědět, od koho ho mají.“

„Proč?“

„Nejsem si jistý. Patrně bych chtěl znát příběh, který se za ním skrývá.“

„Ti kluci vám ho neřeknou.“

„Znáte je?“

„Nic jim nemůžeme dokázat.“

„Ale?“

„Dovážíjí zboží z Jižní Dakoty přes Minnesotu. Dva státy odtud. Ale nikdy ho nebylo tolik, aby projevila zájem federální policie. A nikdy ho nebylo tolik, aby nasedl do letadla detektiv z Jižní Dakoty. Takže jim nic nehrozí.“

„Odkud přesně z Jižní Dakoty?“

„To nevíme.“

Reacher nic neřekl.

Policista poradil: „Měl byste si nastoupit. Je jich sedm.“

„Nic se mi nestane,“ ujistil ho Reacher.

„Zatknú vás, jestli chcete. To bude působit líp. V každém případě odsud musíte vypadnout. Protože potřebuju odjet. Nemůžu tady strávit celou směnu.“

„Nedělejte si kvůli mně starosti.“

„Možná bych vás měl přesto zatknout.“

„Za co? Kvůli něčemu, co se ještě nestalo?“

„V zájmu vaší bezpečnosti.“

„Mohl bych se urazit,“ namítl Reacher. „Ještě jste nepodnikl nic v zájmu jejich bezpečnosti. Případá mi, že jste došel k předčasnému závěru.“

„Nastupte si. Dívejte se na to jako na taktický ústup. Podrobnosti o prstenu můžete zjistit jinde.“

„Kde například?“

„Tak na něj zapomeňte. Vsadím se, že se za ním neskrývá vůbec žádný příběh. Ten chlap se nejspíš vrátil celý zatrpklý a zklamaný a co nejdřív ho prodal. Aby zaplatil nájem za přívěs.“

„To se tady stává?“

„Poměrně často.“

„Vám se daří dobře.“

„Ne každému se vede stejně.“

„Nebyl to chlap. Ten prsten je moc malý. Patřil ženě.“

„V přívěsech bydlí i ženy.“

Reacher přikývl. Řekl: „To máte pravdu, taky bych se vsadil, že za tím nic nevězí. Ale chci to vědět přesně. Jenom pro jistotu.“

Na okamžik se rozhostilo ticho. Bylo slyšet jen motor běžící na volnoběh a vítr v telefonních drátech.

„Poslední možnost,“ prohlásil policista. „Nebuďte hloupý. Nasedněte ke mně do auta.“

„Nic se mi nestane,“ zopakoval Reacher. Ustoupil a narovnal se. Policista zavrtěl podrážděně hlavou, chvíli počkal a potom to vzdal a odjel, pomalu, za šustění pneumatik a s ocasem kouře z výfuku. Reacher se za ním díval, dokud nezmizel za rohem, a pak se vrátil na chodník k černě oblečenému půlkruhu, který se kolem něj opět sevřel.

ČTVRTÁ KAPITOLA

SEDM MOTORKÁŘŮ ZAUJALO PŮVODNÍ POSTAVENÍ, opět se bojovně předklonili, rozkročili se a rozpažili. Pak znehybněli. Nechtělo se jim pokračovat dál. Ne v tu chvíli. Měli pocit, že do hry přibyl nový prvek. Jejich protivník je naprostý šílenec. Právě to dokázal. Okresní policajt mu nabídl elegantní řešení a on odmítl. Neodjel, stále připravený k boji.

Proč?

To nevěděli.

Reacher čekal. Představoval si, že Changová touhle dobou nese domů nákup. Odkládá ho na kuchyňskou linku. Míchá dohromady přísady. Vytahuje ze zásuvky nůž. Možná nechává předehrát troubu. Večeře pro jednoho. Poklidný večer. Možná úleva.

Motorkáři zůstávali pořád na místě.

Reacher se jich zeptal: „Ještě jste si to nerozmysleli?“

Žádná odpověď.

Reacher dodal: „Odpovězte na mou otázku, a nechám vás jít.“

Motorkáři se ani nehnuli.

Reacher čekal.

Nakonec řekl: „Člověk o něco méně trpělivý než já by vám patrně poradil, abyste se buď vysrali, nebo slezli ze záchodu.“

Stále žádná odpověď.

Reacher se usmál.

Prohodil: „V tom případě jsem se asi narodil pod šťastnou hvězdou. Připadám si, jako bych vyhrál na automatu ve Vegas. Cink, cink, cink. Sedm velkých holek v jedné řadě.“

To vyvolalo reakci, přesně jak chtěl. Přesně jak potřeboval. Vyhovoval mu pohyb. Hmota a setrvačnost. Chtěl, aby se motorkáři pustili do akce

a udělali chybu. Což se mu splnilo. Protivníci si vyměnili pohled, rozzuření, neochotní učinit první krok. Nechtělo se jim však ani do posledního. Pak mezi nimi proběhlo něco jako nevyslovené znamení, propadli šílenství, nabuzení a zranitelní. Reacher uskutečnil svůj původní plán. Pořád mu připadal dobrý. Nabízel se. Počkal, dokud nebudou motorkáři metr a půl od něj, pak vyrazil, prohnal se jejich řadou, s loktem vodorovně nastaveným do obličeje prvnímu cíli, potom se okamžitě otočil a znovu zaútočil, bez sebemenšího prodlení se zapřel nohama, aby se zastavil a nabral opět zrychlení, rozehnal se loktem po chlapovi napravo přes čerstvě vzniklou mezeru a chlap se k němu natočil, hezky obličejem k blížící se katastrofě, a dostal zásah jako při čelní srážce na dálnici.

Dva vyřízení.

Reacher se opět otočil a zůstal stát. Zbylí motorkáři vytvořili nový půlkruh. Reacher udělal dlouhý krok. Jen aby upoutal pozornost. Což proběhlo přesně, jak předpokládal. Jimmy Rat se stáhl dozadu a jeho čtyři kamarádi postoupili dopředu.

Reacher absolvoval snad všechny školy bojových umění, které měla armáda k dispozici, většinou na místech ve staré Konfederaci, všechny plné prosedivělých veteránů, kteří v životě dělali věci, jaké si normální člověk nedokáže představit. Takové školy produkují tajné poznámky do tajných složek, spoustu modřin, a dokonce i zlomené kosti. Základní pravidlo takových zařízení zní, když proti sobě máte čtyři protivníky, postavte se rychle o to, aby zůstali jenom tři. Pak je stejně rychle zredukujte na dva a budete mít výhru v kapse, naprosto bez problémů, protože absolvent takové školy nemůže prohrát proti dvěma, pokud ovšem jeho instruktor neodvedl špatnou práci, což je v armádě samozřejmě nemožné.

Reacher tomu říkal zasadit odvetný úder jak první. Všichni čtyři motorkáři stáli nahrbení, ruce upažené, s křivýma nohama třicet centimetrů od sebe. Možná si mysleli, že taková póza vypadá hrozivě. Reacherovi připadali jako cíle naservírované na talíři. Vystřelil dopředu, vybral si posledního chlapa nalevo, nakopl ho do koulí, odtančil v pravém úhlu podél jejich řady, kde na něj zbývající motorkáři nemohli, protože by se nejdříve museli vyhnout svému kamarádovi na konci, který byl v tu chvíli zlomený v pase, zvracel, dával se a lapal po dechu.

Reacher opět ustoupil. Zbývající tři za ním vyrazili, hezky oklikou, první doprava, druhý doleva, třetí zase doprava. Čímž Reacherovi dopřáli čas, aby vklouzl z druhé strany za zaparkované motorky. A motorkářům

se naskytla možnost volby. Bylo jasné, že dva se vydají jedním směrem a třetí opačným, ale který a kudy? Osamělý bojovník ponese zcela jasně největší riziko. Stane se z něj slabý článek a bude mu hrozit, že si to odskáče první a patrně nejhůř. Kdo se zhostí povinnosti?

Reacher zahlédl, že Jimmy Rat je pozoruje z chodníku.

Motorkáři se rozdělili, dva a jeden, dva začali postupovat zprava a osamělý bojovník zleva. Reacher se k němu otočil, rychle, soustředěný na neviditelnou geometrii, která se mu rozvíjela před očima. Spočítal si, že na boj muže proti muži bude mít skoro tři vteřiny, než dorazí ostatní dva.

Tři vteřiny je spousta času. Osamělý bojovník si myslel, že je připravený, ale nebyl. Naprosto se mýlil. Podvědomí mu napovídalo, že nejlepší bude, když se na chvilku stáhne. Lidská povaha. Miliony let evoluce. Pak mu přední část mozku poradila – ne, pokud má dojít ke střetu, bude v jeho nejlepším zájmu, aby se přiblížil co nejvíc k posile. Proto se přesune ke svým dvěma kamarádům. Ne dál od nich.

Impulz zastavit–jednat v jeho hlavě dohnal motorkáře k náhlému výpadu dopředu, který ho dostal příliš brzy příliš blízko. Jeho veškerá duševní kapacita se zaměřila na pohyb. Čas a prostor. Nemyslel na to, jak se bránit. Dokud nebylo příliš pozdě. A ani v tom okamžiku nepředvedl velkou představivost. Viděl lokty a nohy a pokusil se zaimprovizovat, nasadil univerzální obranný postoj, ale Reacher na to nepřistoupil a udělal v plné rychlosti jeden dlouhý nečekaný krok. Nabral motorkáře hlavou do kořene nosu. Hmota a hybnost. Na ty je vždycky spolehnutí. Konec hry, hned na místě. Po vteřině a půl.

Reacher se rychle otočil a zjistil, že poslední dva motorkáři už stačili obejít motorky, tři a půl metru od něj, a blíží se k němu, střední rychlostí, napůl dychtiví a napůl s pocitem morální povinnosti. Reacher ustoupil dozadu přes hlavou vyřízenou oběť a vrátil se kolem seřazených motorek zpátky směrem k ulici. Sledoval zbylé motorkáře. Sledoval, jak jim to dochází. Ocitli se na oválné závodní dráze. Mohli běhat celou noc dokola a dokola.

Rozdělili se. Podívali se, zarazili se a přeorganizovali se. Čekali, jeden za poslední motorkou nalevo a jeden za poslední motorkou napravo. Přezívní. Výkvět. Rozhodně nejchytřejší. Vždycky je lepší vyrazit jako pátý a šestý než jako první nebo druhý.

Motorkáři postoupili na neslyšné odpočítání do tří dopředu. Reacher už zažil horší. Postupovali správnou rychlostí a udržovali správný úhel. Podle

toho, co se praví v učebnicích, bylo hodně pravděpodobné, že Reacher dostane ránu. Z jedné nebo druhé strany. Nedalo se tomu v podstatě vyhnout. Motorkáři k němu dorazí najednou. Stane se z něj krůta v sendviči.

Changová teď nejspíš sedí a jí večeři. Ať už si uvařila cokoli. U svého kuchyňského stolu. Se sklenicí vína. Možná malá oslava. Šťastného návratu domů.

Dostat ránu byl pro Reachera vzácný zážitek. A chtěl, aby zůstal vzácný. Nešlo jenom o marnivost. Dostat ránu je neefektivní. Rána zhorší následující výkon.

Udělal krok dopředu, právě když motorkáři obcházeli motorky. Rozevřel se tím úhel. Z trojúhelníku se stala víceméně přímka. Reacher se nadechl. Motorkáři se přiblížili. Jeden zleva a druhý zprava. Spolupracovali, krok za krokem, neustále měřili očima vzdálenost. Chtěli dorazit společně.

Lidská povaha. Miliony let evoluce.

Reacher uhnul doleva a staly se dvě věci. Motorkář nalevo překvapeně uskočil a motorkář napravo vyrazil dopředu, aby uzavřel mezeru, protože byl naladěný na lov a unikala mu kořist.

Tak se Reacher okamžitě otočil zpátky a motorkář napravo naběhl plnou rychlostí do jeho rozmachujícího se lokte. Reacher se znovu otočil a zjistil, že mu zbývá ještě půl vteřiny, protože motorkář nalevo si dává pěkně na čas. Zbrzdil ho moment překvapení a potřeboval zase nabrat rychlost. Což Reacherovi umožnilo vybrat si správné místo. Kopl motorkáře do kolene a poslal ho obličejem na šterk, *prásk*, a pak ho Reacher nakopl do hlavy, levou nohou, což byla jeho slabší. Normální pro všechny praváky. A přiměřené. Proč zacházet příliš daleko? Blbost není hrdelní zločin. Spíš jenom handicap.

Reacher vydechl.

Stále neporažený.

Jimmy Rat se z chodníku zeptal: „Cítíte se teď líp?“

Reacher odvětil: „O trošku.“

„Kdybyste chtěl, můžete pro mě pracovat.“

„Nemám zájem.“

„Vězí za tím ženská?“

Reacher neodpověděl. Protáhl se mezi posunutými řídítky, přehodil nohu a posadil se na motorku Jimmyho Rata. Roztáhl se na sedle, udělal si pohodlí a položil nohy na opěrky.

„Tak to pozor,“ rozčílil se Jimmy. „Tohle nemůžete. Nemůžete si sednout na motorku, která vám nepatří. To se prostě nedělá. Má to pro nás velký význam.“

„Jak velký?“

„Je to pravidlo číslo jedna.“

„Tak co s tím uděláte?“

Jimmy Rat zůstal zticha.

Reacher navrhl: „Odpovězte na mou otázku, a vypadnu.“

„Na jakou otázku?“

„Chci znát místo a jméno v Jižní Dakotě, kde jste získal ten prsten.“

Žádná odpověď.

Reacher prohlásil: „Klidně tady prosedím celou noc. Právě teď jsme tady beze svědků. Ale dřív nebo později nějaký dorazí. Uvidí, jak sedím na vaší motorce. A vy se tomu nebráníte. Nechováte se jako krysa, ale jako srab. Bude to váš konec.“

Jimmy Rat se rozhlédl.

Řekl: „Není to člověk, se kterým byste se chtěl setkat.“

„To samé platí pro vás,“ odvětil Reacher. „Přesto jsem vás navštívil.“

O jeden blok dál zaslechl auto. Možná pomalu projíždějící pick-up. Jimmy Rat pozoroval roh. Zahne to auto k nim? Nezahnulo. Odeznělo do dálky a opět se rozhostilo ticho.

Reacher čekal.

Zaslechl další auto, o blok dál opačným směrem.

Jimmy Rat sdělil: „Řídí své obchody z veřejné prádelny v Rapid City. Jmenuje se Arthur Scorpio.“

Auto za souběžným blokem zpomalovalo. Chystalo se zabočit k nim. Od rohu ho dělilo třicet vteřin. Reacher slezl z motorky, protáhl se znovu mezi řídky a postavil se na chodník. Jimmy Rat provedl opačný manévr. Kolem motorek do stínu za barem. Možná vešel zadními dveřmi.

Auto se přesně načas vynořilo zpoza rohu. Okresní policajt. Zase se vrátil.

PÁTÁ KAPITOLA

POLICAJT SE NA OKAMŽIK ZARAZIL, nechal nohu na brzdovém pedálu a pak otočil volantem a zastavil u stejného obrubníku jako předtím. Stáhl okénko a přehlédl scénu. Šest chlapů, všichni ve vodorovné poloze, někteří trochu v pohybu. Plus napřímený Reacher na chodníku.

Policajt požádal: „Pane, přistupte prosím k mému vozu.“

Reacher přistoupil.

Policajt řekl: „Gratuluju.“

„K čemu?“

„K tomu, co jste tady udělal.“

„Nic jsem neudělal. Způsobili si to sami. Jenom jsem se díval. Dost se pohádali. Myslím, že si někdo sedl na nesprávnou motorku.“

„To je vaše verze?“

„Vy jí nevěříte?“

„Čistě teoreticky, měl bych jí věřit?“

„Právník majitele zastavárny tvrdí, že by to bylo lepší pro všechny zúčastněné strany.“

„Chci, abyste opustil náš okres.“

„To mám také v plánu. Chystám se nasednout na první autobus.“

„Ten jede za moc dlouho.“

„Chcete, abych ukradl motorku?“

„Odvezu vás.“

„To si přežete, abych vypadl tak rychle?“

„Ušetřilo by to spoustu papírování. Nám oběma.“

„Kam byste mě odvezl?“

„Předpokládám, že vám odpověděli na otázku. Takže teď máte namířeno na západ. Od hranice okresu je to rovně na nájezd na í-devadesátku. Bydlí tady vstřícní lidé. Někdo vám zastaví.“

Reacher si tedy nastoupil a po čtyřiceti poklidných minutách zase vystoupil, uprostřed pustiny, na temnou dvouproudou silnici, vedle cedule, která oznamovala, že opouští okres a vstupuje do dalšího. Zamával na rozloučenou policajtovi a ušel sto a pak dvě stě metrů, zastavil se a ohlédl. Policajt zablikal, otočil a odjel. Reacher pozoroval, jak se vzdalují koncová světla jeho auta, a potom pokračoval dál, k místu, kde se trochu rozšiřovala krajnice. Zůstal tam stát. Měl před sebou asi tak sto kilometrů rovné dvouproudé silnice a potom dálnici I-90. Která vede na západ přes Minnesotu do Jižní Dakoty, přes Sioux Falls až do Rapid City.

A dál a dál. Až do Seattlu, kdyby se Reacherovi zachtělo.

Michelle Changová v tu chvíli jedla o dva tisíce čtyři sta kilometrů dál u svého kuchyňského stolu objednanou pizzu. Zapíjela ji vodou, ne vínem. Neoslavovala. Potřebovala jenom kalorie. Celé odpoledne měla spoustu práce a doháněla úkoly, které za celý týden zameškala. Byla unavená. Napůl šťastná, že je sama, a napůl nešťastná. Předpokládala, že se Reacher vypraví do Chicaga. Odtud se mu nabízí spousta možností. Stýskalo se jí po něm. Ale nefungovalo by to. To jí bylo jasné. Víc než dosud cokoliv v životě.

V tutéž chvíli také zvonil telefon přes tisíc kilometrů daleko na stole v oddělení majetkové trestné činnosti. Vzala ho detektiv Gloria Nakamurová. Malá, snědá, tři roky v tomhle zaměstnání. Už ne zelenáč, ale také ne veterán. Zbývala jí hodina do konce služby. Ohlásila se: „Majetková trestná činnost, Nakamurová.“

Volal technik od počítačové kriminálky, který jí prokazoval službu. Oznamil: „Ozval se mi kamarád z telefonní společnosti. Kdosi jménem Jimmy s číslem z Wisconsinu právě nechal hlasovou zprávu pro Arthura Scorpiu. Na jeho soukromém mobilu. Něco jako varování.“

Nakamurová se otázala: „Jaké varování?“

„Pošlu ti ho e-mailem.“

„Máš to u mě,“ odvětila Nakamurová a zavěsila. Cinkl jí e-mail. Klikla na zprávu, klikla na soubor a stiskla tlačítko na ovládání hlasitosti. Zaslechla cosi, co znělo jako bar, a pak nervózní, rychlý hlas. Hlas pravil: „Arthure, to jsem já, Jimmy. Právě u mě byl chlap, kterej se vyptával na předmět, co mám od tebe. Zdá se, že se chce propracovat po dodavatelským řetězci. Nic jsem mu neřekl, ale už našel nějakým způsobem mě, tak si myslím,

že najde i tebe. Pokud se mu to podaří, neber ho na lehkou váhu. Dej na mou radu. Ten chlap je jako bigfoot, kterej vylezl z lesa. Dávej si bacha.“

Potom se ozvalo plastové zarachtání, jak do vidlice dopadlo staré velké sluchátko. Možná v telefonním automatu na stěně. V baru ve Wisconsinu. Složka o Arthuru Scorpiovi byla už přes sedm centimetrů tlustá. Nikdy se jim nepodařilo něco mu přišít. Ale rapidské oddělení vyšetřování trestné činnosti se nevzdává. Ukládá každý střípek informace. Dříve či později do sebe zapadnou. Nakamurová si to napsala. Po popisném shrnutí přidala vlastní poznámky. *Žádný horký důkaz, ale náznak, že existuje dodavatelský řetězec.* Potom otevřela Nakamurová vyhledavač a zadala *bigfoot*. Získala představu. Mystický lidoop, chlupatý, dva metry vysoký, z lesů na Severozápadě. Otevřela znovu dokument a doplnila: *Bigfoot vyžene možná někoho z nory!* Poslala kopii svému šéfovi.

Potom ji přepadly výčitky svědomí kvůli tomu vykřičníku. Působil dětinsky. Ale nebylo zbytí. Nakamurová opravdu chtěla, aby si šéf její poznámku přečetl a okamžitě nařídil, aby se obnovilo sledování. Pro případ, že by se ze Scorpiova návštěvníka vyklubal důležitý člověk. Jasně jako facka. Jimmy z Wisconsinu očividně lhal, když tvrdil, že mu nic neprozradil. To prohlášení postrádalo logiku. Když je nějaký chlap tak hrozivý, že vyvolá varovnou hlasovou zprávu, bude také tak hrozivý, že si dokáže vynutit odpověď na jakoukoliv otázku, kterou položí. Takže je už určité na cestě. Klíčovou roli hraje tudíž čas. Ale šéf si nárokuje veškerou výkonnou moc. Nátlak je kontraproduktivní. Proto to směšné pošouchnutí. Nepůsobí tak naléhavě. Šéf si bude myslet, že je to celé jeho nápad.

Pak se dostavila noční směna a Nakamurová odjela domů. Rozhodla se, že se ráno zastaví u Scorpiovy prádelny. Po cestě do práce. Zdržení třicet minut až hodina. Jenom aby se podívala. Tou dobou už možná dorazí bigfoot.

Reacher neměl důvod nevěřit tomu, co mu okresní policajt řekl o vstřícných obyvatelích Wisconsinu. Problém spočíval v množství, ne v kvalitě. Byla to liduprázdná venkovská silnice uprostřed pustiny a začínalo být dost pozdě. Nejezdila po ní žádná auta. Nebo skoro žádná, přesněji řečeno. V závanu teplého vzduchu se okolo prohnal velký pick-up Dodge a o pět minut později zpomalil Ford F-150, řidič se podíval a zase bez zastavení zrychlil. Východní horizont se ponořil do tmy a ticha. Ale Reacher zůstával optimistický. Bude stačit jedno auto. A měl spoustu času.

Netlačil ho strategický spěch. Prsten ležel v zastavárně měsíc. Nebylo třeba sledovat horkou stopu.

S největší pravděpodobností se za ním neskrývá žádný příběh.

Reacher čekal a nakonec zahlédl vzdálené reflektory na východě, jenom tlumené mrkání, jako když blikají hvězdy. Celých deset minut se zdálo, že se nepřibližují, protože se na ně díval zepředu, ale pak se obraz zaostřil. Pick-up nebo SUV, pomyslel si. Kvůli výšce a umístění světel. Postoupil metr do vozovky a vystrčil palec. Natočil se bokem, jako by pózoval v Hollywoodu, aby na něj bylo vidět ze strany a nevypadal tak mohutně. Výšku nemohl změnit. Ale čím méně hrozivý, tím lépe. Byl zkušený stopař. Věděl, že o jeho osudu rozhoduje bleskové rozhodnutí.

Byl to pick-up. Velký. S kabinou pro posádku. Japonský. Se spoustou chromu a blýskavého laku. Zpomalil. Přiblížil se. Řidič měl červený obličej, jak na něj svítila přístrojová deska. *Tak tohle nevyjde*, pomyslel si Reacher. Za volantem seděla žena. Musela by být blázen.

Pick-up zastavil.

Byla to honda. Tmavě červená metalíza. Sjelo okénko. Na zadním sedadle trůnil pes. Něco na způsob německého ovčáka, ale větší. Zhruba velikosti poníka. Možná výplod nějaké šílené mutace. Zuby měl velké jako náboje do pušky. Žena se naklonila přes konzolu. Měla tmavé vlasy svázané do uzlu. Na sobě červené tričko. Bylo jí takových pětadvaceti.

Zeptala se: „Kam máte namířeno?“

Reacher odpověděl: „Potřebuju se dostat na í-devadesátku.“

„Tak si naskočte. Jedu nedaleko odtamtud.“

„Jste si jistá?“

„Tím, kam jedu?“

„Tím, že si mám naskočit. Z hlediska bezpečnosti. Neznáte mě. Nic vám neudělám, ale to bych tvrdil i v opačném případě, že ano?“

„Mám u sebe nebezpečného psa.“

„Mohl bych být ozbrojený. Nejsnadnější by bylo zastřelit nejdřív psa. Nebo mu podříznout hrdlo. A pak se vrhnout na vás. Kvůli tomu bych měl strach. Z profesionálního úhlu pohledu.“

„Jste policajt?“

„Sloužil jsem u vojenské policie.“

„Jste ozbrojený?“

„Ne.“

„Tak si naskočte.“

Řekla, že je farmářka, se spoustou dojníc na spoustě akrů. Patrně se jí dařilo dobře, podle jejího auta soudě. Reacher si v něm připadal jako v humvee. Mělo prošívání kožená sedadla. Tiché jako limuzína. Povídali si. Reacher se zeptal, jestli byla vždycky farmářka, a žena odpověděla, že ano, mají to v rodině už čtyři generace. Otázala se, čím se živí Reacher, a Reacher jí pověděl, že je momentálně nezaměstnaný. Obrovský pes sledoval ze zadního sedadla konverzaci a otáčel při tom působivou hlavu, z jedné strany na druhou.

Žena po hodině zastavila a nechala Reachera vystoupit u dálniční křižovatky. Reacher jí poděkoval a zamával na rozloučenou. Žena mu přišla sympatická. Bylo to jedno z náhodných setkání, kvůli kterým vedl takový život, jaký vedl.

Potom vyšel po nájezdu směrem na západ a pustil se znovu do stopování, natočený bokem, jednu nohu na zdrsněném pruhu, druhou na vozovce, s doširoka vystrčeným palcem.

Přes tisíc kilometrů dál procházel Arthur Scorpio ve své kanceláři za prádelnou v Rapid City poslední esemesky, e-maily a hlasové zprávy na svém telefonu. Dostal se ke zprávě od Jimmyho Rata, zaslechl *nic jsem mu neřekl, ale už našel nějakým způsobem mě, tak si myslím, že najde i tebe*. Což přeloženo do prostého jazyka znamenalo *napráskal jsem tě a ten chlap je na cestě*. Takže v dlouhodobém výhledu žádné další obchody pro Jimmyho Rata a v krátkodobém výhledu obranné kroky, které bude možná nutné zvážit.

Scorpio zavolal domů své sekretářce. Už se chystala do postele. Zeptal se jí: „Kdo nebo co je bigfoot?“

Sekretářka odpověděla: „Obrovský opičí muž, který žije v lese. Na svažích na Severozápadě. Je přes dva metry vysoký a chlupatý. Pojídá medvědy a dobytek. Jeden rančer přišel v průběhu let o tisíc kusů.“

„Kde se to stalo?“

„Nikde,“ řekla sekretářka. „Je to vymyšlené. Jako pohádka.“

Scorpio zamumlal: „Cože?“

Pak ukončil hovor a ještě dvakrát zavolal, dvěma spolehlivým mužům, které znal, a potom zamkl prádelnu a odjel domů.

ŠESTÁ KAPITOLA

KRÁTCE PŘED PŮLNOCÍ nabral Reachera lesklý nákladák z nere-zové oceli s dvaceti tisíci litry biomléka v cisterně tvarované jako BT střela. Měl namířeno do Sioux Falls, což je v téhle oblasti západní hranice distribuce mléčných výrobků. Ještě pořád přes pět set kilometrů před Rapid City. Ale nebojte, řekl řidič. Někdo vás určitě sveze. Je tam motorest pro kamiony, kde pořád něco jezdí, ve dne v noci. Je opravdu velký, jako křižovatka světa.

Reacher ho nechal mluvit celou cestu přes Minnesotu, protože to považoval za svůj úkol, jako lidský amfetamin. Cokoliv, aby zůstal řidič vzhůru. Cokoliv, aby nedošlo na starý vtip: *Chci umřít poklidně ve spánku jako děda. Ne za vyděšeného jekotu jako jeho pasažéři*. Výsledná konverzace se ubírala nejružnějšími směry. Byla odhalena institucionální nespravedlnost v mlékárenském průmyslu. Ventilovány pocity křivdy. Pak chtěl slyšet řidič historky z války, tak si jich Reacher pár vymyslel. Poměrně brzy se objevil motorest pro kamiony. Řidič nepřeháněl. Nacházela se tam benzínová pumpa široká několik akrů, rozlehlý, sto metrů dlouhý dvoupodlažní motel a rodinná restaurace velká jako skladiště, ozářená zvenku neony a uvnitř osvětlená zářivkami. Těsně za sebou příjížděly a odjížděly funicí obří kamiony, nejružnější auta, nákladáky a skříňové dodávky.

Reacher vylezl z kabiny cisterny na mléko a zamířil přímo k motelové recepci, kde si zaplatil pokoj, přestože se už téměř rozednívalo. Nemělo by cenu dorazit do Rapid City celý unavený a vyčerpaný. Podobně jako by nemělo cenu dorazit přesně na čas, jak ho čekají. Jimmy Rat určitě zavolal Arthuru Scorpiovi. Pokusil si krýt záda a rozjel hru na způsob *to jsem nebyl vážně já, ale myslím, že tě někdo prásknul*. Čemuž nebudou až tak úplně věřit, ale budou se na ten telefonát dívat jako na včasné varování na dálku. *Něco se pohybuje okolo*. Nejstarší strach v historii lidstva.

Scorpio postaví okamžitě stráž. A Reacher je na oplátku nechá, aby první den zíraly do prázdna. Otupí je, zchladí jejich nadšení, přinutí je zívat a mrkat. Zaútočit je vždycky nejlepší ve chvíli, kterou si sami vyberete. Tak si dal v rušné restauraci snídani, vrátil se k sobě na pokoj, osprchoval se, a právě když začalo vycházet slunce, ulehl do postele, na nočním stolku vedle sebe mrňavý prstýnek z West Pointu.

Detektiv Gloria Nakamurová o pět set šedesát kilometrů dál na západě v Rapid City už byla vzhůru a na nohou. Probudila se před úsvitem, osprchovala se, oblékla a posnídala. Teď vycházela z domu, o celou hodinu dřív. Do práce, ale ne přímo.

Dojížděla vlastním autem, středně velkým sedanem Chevy. Byl světle modrý a anonymní jako vůz z půjčovny. Projela centrem a zabočila na hlavní tah vedoucí k teritoriu Arthura Scorpia. Vlastnil celý blok. Jeho prádelna sídlila v prostřední budově. Jako vlajková loď. Blok stál čelem do příčné ulice z popraskaného betonu s úzkým chodníkem a uhynulým stromem v jámě suché na troud. Za blokem se táhla obslužná ulička pro dodávky zboží a odvoz odpadků.

Nakamurová zkusila nejdřív uličku. Byla záplatovaná a úzká. Nahoře se z nakloněných sloupů doprava a doleva vinuly elektrické a telefonní dráty. Před zadními dveřmi prádelny postával jakýsi muž. Opíral se o stěnu, se založenýma rukama. Měl na sobě krátký černý kabát, aby mu nebyla zima v ranním chladu. Pod ním černý svetr. Černé kalhoty a boty. Měřil dost přes sto osmdesát centimetrů a byl udělaný. Asi tak dvakrát větší než Nakamurová. Byl naprosto vzhůru a ostražitý.

Nakamurová si ho chtěla vyfotografovat. Do nekonečné složky. Nemožila to však udělat moc okatě. Ještě se jí neozval šéf. Ještě nebylo oficiálně povoleno pozorování. Tak nastavila na displeji fotoaparát, přiložila si mobil k uchu, těsně u okna, jako by telefonovala, a projela pomalu okolo, pohled upřený dopředu, ťukala nenápadně palcem, *cvak, cvak, cvak*, dokud neměla strážce daleko za sebou. Potom zabočila doleva ven z uličky a ještě jednou doleva a vydala se podél průčelí budovy.

U předních dveří postával další chlap. Úplně stejně. Opíral se o stěnu, ostražitý, s překříženými pažemi. Oblečený celý v černém. Jako vyhazovač v nočním klubu. Bez sametové šňůry. Nakamurová si přiložila k uchu telefon. *Cvak, cvak, cvak*. Na konci bloku zahrnula doprava a zaparkovala v ulici, kde na ni ten chlap neviděl.

Podívala se na snímky. Obě sady byly nakloněné, rozmazané a muži se nedostali doprostřed záběru. Ale dala se poznat budova. Celkový kontext byl jasný. Vyprávěl příběh. Scorpio dostal varování z Wisconsinu a okamžitě najal ochranku. Místní gorily. Dva chlapy. Jednoho postavil dopředu a jednoho dozadu.

Protože měl alespoň trochu strach z bigfoota.

Který je kde?

Blíží se, pomyslela si Nakamurová. Určitě. *Propracovává se dodavatelským řetězcem.* Vystoupila z auta. Vrátila se stejnou cestou, odkud přijela, a zahrnula do Scorpiovoy ulice. Zůstala na opačném chodníku. Chlap u dveří prádelny si jí všiml. Nakamurová na sobě cítila jeho pohled. Nepohnul se. Jen ji sledoval. Nakamurová pokračovala v chůzi. Téměř naproti prádelně stálo bistro, kde se podávaly snídaně. Ne Scorpiovo. Jeho souseda. Mělo poddimenzované přední okno, ale když se člověk posadil k prvnímu stolu a naklonil se na židli, měl poměrně dobrý výhled. Nakamurová už tam strávila spoustu hodin.

Otevřela dveře.

Její stůl byl obsazený. Seděl u něj muž se zbytky slaniny a vajíček na odstrčeném talíři a nedopitou kávou na uvolněném místě po talíři. Byl upravený, podsaditý, v košili s kravatou a v tmavém klasickém obleku z rozumně odolné látky. Měl úhledně učesané vlasy. Už překročil padesátku, ale nedalo se říct o kolik. Vlasy měl stále hnědé. A úzký obličej, na kterém se nedal poznat věk. Mohlo mu být šedesát. Mohlo mu být sedmdesát.

Pozoroval oknem prádelnu. Nepochybně. Nakamurová poznala příznaky. Nenakláněl se na židli, protože byl vyšší než ona. Ale přesto měl nepřírozeně napřímená záda. Musel, když chtěl vidět přes parapet. A neuhýbal pohledem. Ani jednou se nepodíval dolů. Po hmatu našel hrníček, poslepu ho pozvedl a díval se přes jeho okraj, zatímco usrkával.

Je tohle bigfoot?

Nepodceňuj ho, poradil hlas z Wisconsinu. A muž u stolu rozhodně vypadal, že by se měl brát vážně. Hluboko pod povrchem v sobě skrýval tvrdost a schopnost. Neviditelné na první pohled. Tvářil se přátelsky. Ale měl omezenou trpělivost. Nedovolí, aby si s ním někdo zahrával. Zcela očividně. Teoreticky si ho bylo možné představit jako tichého a nelitostného nepřítele. Bylo si ho možné představit jako muže, který si zaslouží šeptanou hlasovou zprávu. S naléhavým varováním a trefným popisem.

Ale ten popis by nezněl *bigfoot*, který vylezl z lesa. Ne v případě tohoto muže. Toho by možná přirovnali k agentovi z filmu, k anonymnímu zabijákovi KGB splývajícímu s davem. Byl příliš upravený. Fyzicky nevýrazný. Téměř elegantní. Naprostý opak bigfoota.

Tak kdo to je?

Dalo se to zjistit jedním spolehlivým způsobem.

Nakamurová se posadila naproti němu a vytáhla z kabelky policejní odznak. Ve vinylovém pouzdře, s průkazem totožnosti za plastovým okénkem na druhé straně, *Nakamurová, Gloria, detektiv* a její podpis a fotografie.

Muž vytáhl z vnitřní kapsy brýle v kostěných obroučkách a nasadil si je na nos. Podíval se na průkaz a odvrátil pohled. Vytáhl z druhé vnitřní kapsy malý zápisník. Palcem ho otevřel. Pohlédl do něj, zalistoval a uhnul očima.

Řekl: „Pracujete v majetkové trestné činnosti.“

„To nás tam máte všechny napsané?“

„Ano,“ potvrdil muž.

„Proč?“

„Chci vědět, kdo co kde dělá.“

„Co tady děláte vy?“

„Svou práci.“

„Jak se jmenujete?“

„Bramall,“ sdělil muž. „Křestním jménem Terrence, ale můžete mi říkat Terry.“

„A co je vaše práce, pane Bramalle?“

„Jsem soukromý vyšetřovatel.“

„Odkud?“

„Z Chicaga.“

„Co vás přivádí do Rapid City?“

„Soukromé vyšetřování.“

„Spojené s Arthurem Scorpiem?“

„Bohužel mě váže jistý stupeň mlčenlivosti. Pokud a dokud nenabudu dojmu, že byl nebo bude spáchán zločin. A takového dojmu jsem zatím nenabyl.“

Nakamurová prohlásila: „Potřebuju vědět, jestli stojíte na jeho straně nebo proti němu.“

„Prostě jenom tak?“

„Nebude zvolen občanem roku.“

„Není můj klient, jestli se ptáte na tohle.“

„Kdo to je?“

„To vám nemůžu prozradit.“

Nakamurová se zeptala: „Máte partnera?“

„V romantickém slova smyslu?“ odvětil Bramall. „Nebo profesionálním?“

„Profesionálním.“

„Ne.“

„Pracujete pro nějakou agenturu?“

„Proč se ptáte?“

„Doneslo se nám, že někdo je na cestě k nám. Ne vy. Někdo jiný. Byl včera ve Wisconsinu. Napadlo mě, jestli to není váš kolega.“

„Můj ne,“ řekl Bramall. „Pracuju sám na sebe.“

Nakamurová vytáhla z kabelky vizitku. Položila ji na stůl, vedle Bramallova hrnku s kávou. Nabídla: „Zavolejte, kdybyste mě potřeboval. Nebo kdybyste se rozhodl, že se vykašlete na tu mlčenlivost. Nebo kdybyste potřeboval radu. Scorpio je nebezpečný chlap. Mějte to na paměti.“

„Děkuju,“ odtušil Bramall, pohled upřený z okna.

Nakamurová se vrátila k autu a chlap u dveří prádelny ji při tom celou dobu pozoroval. Dojela do práce a byla tam brzy. Zapnula počítač a otevřela vyhledávač. Zadála *Bramall, Terrence, soukromý vyšetřovatel, Chicago*. Získala několik informací. Bylo mu šedesát sedm. Před odchodem do důchodu pracoval pro FBI. Měl za sebou dlouhou a vynikající kariéru. Spoustu úspěšných případů. Získal četné medaile a ocenění. Teď podnikal na vlastní pěst. Patřil ke špičkám. Neinzeroval. Byl těžko k mání. Byl drahý. Skutečný odborník. Nabízel pouze jednu službu. Věnoval se výhradně pohřešovaným osobám.

SEDMÁ KAPITOLA

REACHER SE PROBUDIL SÁM OD SEBE, když usoudil, že bude po špičce na oběd. Cítil se dobře, po námaze z předchozího večera. Skoro nic ho nebolelo. Podíval se do zrcadla. Měl na čele lehkou modřinu, jak nabral do nosu čtvrtého motorkáře. A namoženou pravičku. Vyřídila úplně sama tři z nich. Plných padesát procent. Na kosti se nemohla udělat podlitina, ale pokožka vypadala dvakrát tlustší než normálně. A byla červená a tu a tam propíchaná. Dokonce i přes rukáv. Což se stává. Většinou za to můžou zuby a úlomky zlomených nosů nebo očních jamek. Vedlejší škody. Ale nic, kvůli čemu by si musel dělat starosti. Byl v dobré formě. Pořád ten samý, za dalšího osamělého dne.

Osprchoval se, oblékl, přešel do vyprazdňující se restaurace a najedl se z celodenní snídaňové nabídky. Požádal, aby mu vrátili ve čtvrtcích, a zastavil se u telefonního automatu u dveří. Po paměti vytočil prastaré číslo.

„West Point,“ oznámil ženský hlas. „Kancelář ředitele. Co pro vás mohu udělat?“

„Dobrý den,“ pozdravil Reacher. „Jsem absolvent akademie a mám dotaz, o kterém vím, že by stejně skončil ve vaší kanceláři, tak mě napadlo, že zavolám rovnou k vám.“

„Jak se prosím jmenujete?“

Reacher se představil a přidal své datum narození, služební číslo a rok ukončení studia. Slyšel, jak si to žena píše.

Zeptala se: „Čeho se ten dotaz týká?“

„Potřebuju zjistit totožnost kadetky z ročníku 2005. Její iniciály jsou S. R. S. a je malá. Víc toho o ní nevím.“

Žena si to napsala.

Otázala se: „Jste novinář?“

„Nejsem.“

„Pracujete v bezpečnostních složkách?“

„Už ne.“

„Tak proč potřebujete zjistit totožnost?“

„Chtěl bych vrátit ztracený majetek.“

„Můžete ho poslat k nám. Postaráme se o předání.“

„Já vím, že byste to mohli udělat,“ řekl Reacher. „A vím, proč navrhu-
jete, že to uděláme tímhle způsobem. Svazuje vás spousta otázek bezpeč-
nosti. A také právo na soukromí. Za mých časů to bývalo jiné. Plně to
chápu. Opravdu mi nesmíte nic prozradit. Což je v pořádku. Nebudu na
vás naléhat, věřte mi.“

„V tom případě si rozumíme.“

„Jenom mi prokažte laskavost. Vyhledejte ji a pak vyhledejte mě. Zvažte
všechny možné okolnosti. Buď budete ráda, že jste mi to jméno nedala,
nebo toho budete litovat. Někdy vám zavolám zpátky a vy mi můžete
povědět, jak jste se cítila. Čistě ze zájmu.“

„Proč bych měla litovat, že jsem se řídila předpisy?“

„Protože nakonec zjistíte, že právě teď to bylo poprvé, co jste zaslechla
slabounký šepot, že absolventka West Pointu s iniciálami S. R. S. se
někde dostala do nějakého maléru. Možná je opuštěná a potřebuje
pomoc. Pak si budete vyčítat, že jste to nevzala hned na začátku vážně.
Budete litovat, že jste mi to jméno neprozradila dřív.“

„Kdo přesně jste?“

„Vyhledejte si mě,“ poradil Reacher.

Hlas požádal: „Zavolejte znovu.“

Reacher prošel kolem motelu k prostoru u benzinové pumpy, kde probí-
halo cosi jako neoficiální stopařská burza, řízená mužem v kabátě převá-
zaném provazem, který vypadal jako bezdomovec. Každého nového sto-
paře se zeptal, kam se přeje dostat, a pak obcházel řidiče ve frontě na
stojany a vykřikoval vytouženou destinaci, dokud některý z nich dříve či
později nezamával a neřekl, že jede právě tam, a šťastný stopař dal vyvo-
lávači dolar a nastoupil si do kabiny.

Dobrý obchod. Reacher s radostí obětoval dolar. Ne že by potřeboval
pomoc nebo štěstí. Všichni řidiči jeli do Rapid City. Bylo to pět set šede-
sát kilometrů daleko, ale první zastávka na cestě. Před ní skoro nic nele-
želo. Pak se nabízel víc možností. Wyoming, Montana, Idaho. Ale
každý musel nejdřív projet přes Rapid City.

Během minuty a půl našel svezení, v obrovském červeném kamionu s bílým návěsem. Kabina měla za sedadly spací prostor pro čtyři, větší než některé ložnice, ve kterých Reacher vyrůstal. Pro případ, že dostanou zakázku na přestěhování nábytku na druhý konec státu, vysvětlil řidič. Celá posádka pak může přespat v autě. Ušetří za motely.

Řidič byl starý jako většina jeho kolegů. Možná je to zanikající povolání. Možná je to stále těžší práce. Reachera napadlo, že společně s ním zanikne i nejzazší hranice. Tihle chlapi jsou poslední generace. Konec DNA. V dnešní době chtějí být lidé každý večer doma.

Řidič sdělil, že do Rapid City jim to bude trvat pět hodin a pět minut. Prohlásil to s jistotou založenou na tisíckrát zopakované zkušenosti. Rozjeli se, vysoko usazení, s jasným výhledem na horizont, za stálého přerazování rychlostí na stále vyšší stupeň, až se hnali stodesítkou na rovných úsecích a ještě rychleji z kopce. Za okénky ubíhaly ukazatele vzdálenosti. Pět hodin a pět minut vypadalo naprosto věrohodně.

Řidič chtěl jako vždycky vědět, kam jeho dočasný pasažér cestuje a proč. Jako jízdné. Dlouhý příběh na dlouhou cestu. Reacher mu z nějakého důvodu pověděl pravdu. Zastavárna, prsten, nutkání zjistit, co tyhle dvě věci spojuje. Nedokáže si to úplně vysvětlit.

Řidič to zpracovával celých patnáct kilometrů.

Potom pravil: „Moje manželka by řekla, že máte kvůli něčemu špatné svědomí.“

Reacher neodpověděl.

„Čte knihy,“ dodal řidič. „Hodně přemýšlí.“

„Ani nevím, kdo ta žena je. Neznám její jméno. Nikdy jsem se s ní nesetkal. Jak by mě kvůli ní mohly trápit výčitky svědomí? Pouze vím, že prodala svůj prsten.“

„Nemusí jít o ni. Existuje na to slovo. Myslím, že přenos. Nebo projekce, i když to možná znamená něco jiného. Moje manželka by řekla, že se cítíte provinile kvůli něčemu jinému.“

„Muselo by to navzájem souviset?“

„Pouze okrajově. Nemusí to nutně znamenat, že jste nějakou jinou ženu přinutil, aby také prodala šperky. Nemusí to být tak jednoznačné. Manželka by řekla, že se za tím může skrývat nějaká jiná chyba nebo nespravedlnost.“

Reacher neřekl nic.

„Moje manželka by se zeptala, jestli máte manželku nebo přítelkyni, se kterou byste to mohl rozebrat.“

Changová za sebou bude mít půlku prvního dne zpátky v práci. Možná má nové případy. Možná je už zase na letišti.

„Vyřídte manželce, ať čte dál,“ poradil Reacher. „Připadá mi jako hodně chytrá žena.“

Jako obvykle bylo nejtěžší dostat se z dálnice do města. Červený kamion byl na centrum příliš velký. Reacher si vystoupil na dálniční křižovatce, v sedm čtyřicet večer, přesně po pěti hodinách a pěti minutách. Protáhl se, nadechl a začal pátrat po místním spoji. Jezdila spousta aut. Spousta pick-upů, SUV a osobních vozů. Ale psychologicky to nehrálo. Všechna vozidla sjížděla z dálnice. Čekal je poslední úsek. Už byla téměř doma. Téměř na místě. Kousek od baru. Kousek od domu přítelkyně. Kousek od jakékoliv destinace, kam se chtěla dostat. Uháněla okolo. Žádnému řidiči se nechtělo nabídnout svezení. Ne v tu chvíli. To se nedělá. Svezení se nabízí na začátku cesty. Ne na jejím konci.

V takové situaci je vždycky nejlepší doufat v řidiče, který zavrtěl před pěti sty kilometry hlavou a pak toho celou dobu litoval. Jde především o obraz sebe sama. Nejsem přece suchar. Takový řidič zastaví deset kilometrů před cílem, možná s tajnou nadějí, že se jeho omezená nabídka setká s odmítnutím, a uklidnění svědomí ho tudíž nebude stát sebemenší osobní investici, ale bude také zvláště šťastný, když to skutečně vyjde, stopař si nastoupí a on ho odveze o deset nebo patnáct kilometrů dál. Reacher na základě zkušenosti a hustoty provozu odhadl, že takový řidič se vynoří za dvacet až pětadvacet minut. Klíčová je viditelnost. Čím dříve tě uvidí, tím větší máš šanci. Řidič si musí pořádně uvědomit, že není suchar. Potřebuje čas, aby blazeovaně zajel ke krajnici a naklonil se s úsměvem přes sedadlo.

Nakonec to trvalo čtyřicet minut. Přesně v půl deváté zastavil Dodge RAM. Řidič nasadil velkodušný, ale omluvný výraz a sdělil, že jede jenom do centra. Reacher opáčil, že to je skvělé. Potřebuje se dostat k levným motelům. Řidič řekl, že bude okolo téhle části města projíždět, asi dvě ulice od ní, a že mu s radostí ukáže cestu.

Levná část města byla tmavá. Už se dávno setmělo. Na některých rozích stály pouliční lampy a některé svítily, ale ne dostatečně. Reacher vystoupil z dodge a prošel kolem dlouhého bloku na západ takřka poslepu, protože viděl jenom na jeden metr, pak podél dalšího úplně stejného bloku

a potom zahnul doleva a narazil na dva motely naproti sobě, přesně jak slíbeno, na ulici, kde se také nacházelo bistro, benzinová pumpa a pneuservis, což s největší pravděpodobností znamenalo, že se jedná o oblíbený výjezd z města. Motel na pravé straně měl vysokou osvětlenou tabuli s nabídkami seřazenými horizontálně pod sebou, jako polena naskládaná na hromadě: *Snídaně zdarma, televize zdarma, wi-fi zdarma, větší komfort zdarma.*

Motel nalevo hlásal: *Vše zdarma.*

O čemž Reacher pochyboval. Ubytování bude určitě něco stát. Odvážnému však štěstí přeje. Za recepčním pultem seděla stará dáma. Štíhlá a kultivovaná. S modrými vlasy jemnými jako cukrová vata. Mohlo jí být tak osmdesát. Možná byla původní majitelkou, kdysi za dávných časů. Reacher položil svou otázku a dáma se usmála a řekla ne, musíte zaplatit za pokoj, ale všechno ostatní je v ceně. Řekla to s mírně pobaveným výrazem v očích, které se jí rozsvítily a pohasly, a Reacher vycítil, že *Vše zdarma* je částečně odpověď na sousedovo chvástání, laskavě vtipná, pichlavá či nabroušená, to si mohl každý vybrat, ale také částečně náрек nad tím, že ať děláte v současné době cokoli, vždycky se najde na světě někdo, kdo to udělá levněji. Copak se dá jít pod hranici zadarmo?

Reacher zaplatil za pokoj.

Zeptal se: „Mohl bych si tady někde vyprat?“

„Co chcete prát?“ podivila se recepční. „Vždyt nemáte tašku.“

„Teoreticky. Kdybych tu tašku měl.“

„Musel byste do prádelny.“

„Kolik jich tady máte?“

„Kolik jich potřebujete?“

„Jedna je možná lepší než ostatní.“

„Máte strach ze štěnic? To nemusíte. Právě k tomu prádelny slouží. Nastavíte sušičku na vysokou teplotu a máte po štěnicích. Přesně takhle to tady dělám. S povlečením.“

„To je dobré vědět,“ odvětil Reacher. „Kolik prádelen je v Rapid City? Ptám se jenom ze zvědavosti. Jsem sběratel informací.“

Recepční se nad tím zamyslela a málem odpověděla, ale pak se zarazila, od přírody natolik puntičkářská, že se bála spolehnout na pouhou paměť. Potřebovala si to potvrdit. Vytáhla ze zásuvky tenké Zlaté stránky. Podívala se pod P a pak ještě pod V jako veřejná.

„Tři,“ oznámila.

„Znáte majitele?“

Recepční se opět zamyslela, zpočátku skeptická, jako by jí ta otázka připadala divná a taková známost nepravděpodobná, ale pak se jí změnil výraz v obličeji, jako by si vzpomněla na staré obchodní vztahy, na místní reklamní kampaně, gumová kuřata a koktejlové večírky.

Řekla: „Z těch tří znám dva.“

„Jak se jmenují?“

„Není to jedno?“

„Hledám muže jménem Arthur Scorpio.“

„To je ten třetí,“ odvětila recepční. „Vůbec ho neznám.“

„Znáte ale jeho jméno.“

„Tohle je malé město. Hodně se tady drbe.“

„A?“

„Moc dobře se o něm nemluví.“

„V jakém směru?“

„Jsou to jenom drby. Neměla bych je vynášet na veřejnost. Ale kamarád mého prasynovce, který pracuje na policii, tvrdí, že mají o panu Scorpiovi sedm centimetrů silnou složku.“

„Nakupuje a prodává kradené zboží,“ řekl Reacher. „Tohle jsem slyšel já.“

„Jste policista?“

„Ne. Jenom normální občan.“

„Co chcete po Arthuru Scorpiovi?“

„Chci mu položit otázku.“

„Měl byste postupovat hodně opatrně. O panu Scorpiovi se říká, že je nepřátelský.“

„Zeptám se ho zdvořile,“ přislíbil Reacher.

Na první stránce Zlatých stránek byl plán Rapid City. Stará dáma ho velice opatrně vytrhla a označila, kde se nachází motel a kde Scorpiova prádelna. Složila stránku na čtvrtiny a dala ji Reacherovi. Určitě si myslela, že ji bude potřebovat na ráno, ale Reacher se tam vypravil okamžitě. Ještě ten večer, deset dlouhých bloků daleko. Krácel kolem černočerných domů, a pokaždé když narazil na lampu, která fungovala, se podíval do plánu od staré dámy. Pak před sebou zahlédl záři neonu. Večerku na rohu. Scorpiova prádelna se podle plánu nacházela na druhé straně ulice, napříč v polovině bloku.

Reacher ji našel přesně tam, kde měla být. Hned za uschlým stromem.

Sídlila uprostřed menší části rozsáhlé budovy táhnoucí se od rohu k rohu. Prádelna už měla zavřeno. Nesvítilo se v ní. Dveře jistil zámek na řetězu protaženém mezi klikami. Dveře byly skleněné, se širším oknem po straně. Uvnitř panovalo přitmní, ve kterém se rýsovala řada praček a sušiček nacpaných podél jedné stěny, strašidelně bílých a objemných, a naproti nim řada plastových zahradních židlí, pod automaty na drobné, prací prášek, aviváž a ubrousky do sušičky. Zdálo se, že všechno je za dolar.

Nalevo přes ulici zářila v dálce večerka, vedle ní se nacházela prodejna se zlevněnou obuví, přímo naproti pár prázdných obchodů a trochu napravo bistro specializované na snídaně. Typický bufáč. Pouze s jedním malým oknem, ze kterého bude přesto dobrý výhled. A jídlo bude patrně také dobré. Stejně jako káva. Reacher si udělal v duchu poznámku.

Potom obešel blok a našel zadní dveře prádelny, v uličce na dodávku zásob a odvoz odpadků. Dveře byly kovové, jenom holá protipožární deska. Standardní průmyslový výrobek. Nic zvláštního. Možná požadavek městského úřadu nebo pojišťovny. Byly zamčené.

Reacher se otočil. Odkrokoval hloubku budovy, od uličky na ulici. Moc hluboká. Dvakrát víc, než kam dohlédl oknem prádelny. Což znamenalo, že vzadu je další místnost, zhruba stejně veliká. Možná skladiště nebo kancelář. Kde probíhají obchody, které zavdaly příčinu k pomluvám.

Reacher stál ještě minutu ve tmě a pak zamířil zpátky cestou, kudy přišel. Na rohu přešel na druhou stranu k večerce. Napadlo ho, že by nezaškodil šálek kávy. Možná ani sendvič. Měl hlad. Uvnitř narazil na muže, který dostal stejný nápad. Stál u pultu s lahůdkami a usrkával z polystyrenového pohárku s sebou. Byl malý, upravený a podsaditý, v tmavém obleku s kravatou. Vypadalo to, že si objednal složitou pyramidu sestávající z volského oka s obrovským množstvím strouhaného sýra. Očividně si nedělal hlavu kvůli cholesterolu. Prodavač dokončil dílo a zabalil klouzavý výsledek nejdřív do papíru a pak do alobalu. Předal balíček a muž v obleku se otočil, obešel Reachera a zamířil ke dveřím.

Reacher vyslovil své přání, značně prosté, jen rostbíf a sýr s majonézou a kečupem v bílém chlebu. A požádal o kávu. Prodavač se otočil a spustil kráječ. Reacher se ho zeptal: „Co víte o prádelně tady v ulici?“

Prodavač se otočil zpátky. Za zády mu syčel a zpíval kotouč kráječe. Nejprve se zatvářil nechápavě a pak trochu nepřátelsky, jako by měl pocit, že si z něj dělá někdo legraci. Pak nasadil soustředěný výraz, jako by zápa-

sil se složitým výpočtem a docházel k výsledku, který se mu líbí, ale vypadá podezřele.

Řekl: „Na to se mě právě zeptal ten muž před vámi.“

Reacher se ujistil: „Ten muž se sendvičem s volským okem?“

„Ale k čemu potřebuje takový chlap prádelnu? Obleky se posílají do čistírny a košili vám naškrobí za dolar a půl. Nebo snad ne?“

„Hned jsem zpátky,“ pravil Reacher.

Vyšel ze dveří ven na chodník.

Ani stopa po muži v obleku s kravatou.

Žádná ozvěna osamělých kroků vzdalujících se ve tmě.

Reacher vešel zase dovnitř, postavil se k pultu a prodavač vyrábějící sendvič usoudil: „Třeba potřebuje vyprat spodky. A ponožky. Ale všechny hotely mají ve skříni pytel na špinavé prádlo. Takový chlap by neseděl a nepozoroval, jak se dokola a dokola otáčí mýdlové bublinky.“

„Myslíte, že se ubytoval v hotelu?“

„Není odtud. Prohlédl jste si ho? Je to nějaká oficiální osoba. Napadlo mě, že třeba právník, který sem přijel za velkým případem, ale na to mi nepřišel dostatečně bohatý. Tak jsem usoudil, že bude spíš z finančního úřadu nebo z podobné instituce. Pracuje pro vládu. A pak jste mi položil stejnou otázku. O té prádelně. Neřekl bych, že jste z finančního úřadu, ale mohl byste být policajt. Takže si teď myslím, že se nad Arthurem Scorpim stahují mraky.“

„Jaký z toho máte pocit?“

„To záleží na tom, jak to dopadne.“

„Jak to myslíte?“

„Jestli to vyjde. Pan Scorio měl opletačky už několikrát. Nikdy mu nic nedokázali.“

OSMÁ KAPITOLA

NÁSLEDUJÍCÍ RÁNO opustil Reacher svůj ne zcela bezplatný pokoj, právě když vycházelo slunce. Vrátil se po svých stopách z předešlého večera až k posledním dvěma blokům, které z bezpečné vzdálenosti obešel a dostal se k nim zezadu. Pak zamířil zpátky z druhé strany ke Scorpiově uličce a nakoukl do ní.

U zadních dveří prádelny hlídkovala stráž. Muž se opíral o zeď, měl překřížené ruce, krátký černý kabát, černý svetr, černé kalhoty a černé boty. Mohlo mu být tak čtyřicet, měřil dobrých sto osmdesát sedm centimetrů a vážil devadesát pět kilo.

Reacher zacouval a udělal stejně široký obchvat jako předtím, dva bloky nahoru a dva bloky podélně, aby se dostal nepozorovaně k bistru se snídaněmi z jeho zadní strany. Usoudil, že bude mít za sebou svou vlastní uličku. Jako Scorpiova prádelna. Nezbytná vymoženost. Bistra produkují spoustu odpadků. Skořápky od vajec, lógr, obaly, zbytky. Sudy přepáleného oleje. A kde bude ulička, budou i dveře do kuchyně. Otevřené. Určitě je na to zákon. *Tyhle dveře se nesmějí během pracovní doby zamykat.* Aby mohl v případě požáru uniknout kuchař. Další nezbytná vymoženost. Kuchyně bister hoří jako napalm.

Reacher našel uličku. Našel dveře. Prošel kuchyní. Do jídelny. Zaměřil se na okno a ustoupil doleva, aby měl lepší výhled.

U předních dveří prádelny hlídkovala druhá stráž. Stejný týpek. Stejná póza. Opřený o zeď, netečný, celý v černém.

Arthur Scorpio učinil preventivní opatření.

Něco se pohybuje okolo.

Reacher odvrátil pohled a rozhlédl se po místnosti. A spatřil muže, kterého potkal předešlý večer. U pultu s lahůdkami. V tmavém obleku s kraťatou. Seděl u stolu pod oknem a díval se ven.